

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: جهانگیر

۱۰.۰۷.۱۰

بیانیه مشترک ۴ سازمان و گروه دانشجویی و جوانان به مناسبت ۱۸ تیر ماه سالگرد حادثه کوی دانشگاه تهران

۱۱ سال از واقعه ای می گذرد که دانشجویان به درستی بدان نام «۱۶ آذری دیگر» داده بودند. حادثه ۱۸ تیرماه [سرطان]، درست دو دهه پس از استقرار استبداد سرمایه داری اسلامی، نخستین ضربه سنگینی بود که بر فرق حاکمیت اسلامی فرود آمد و طبق سنت، دانشجویان پیشتاز این جدال خونین بودند و هزینه های گزافی نیز بابت آن متحمل شدند. اما گستره این نبرد خونین، از محدوده دانشگاه ها فراتر رفت و به دیگر نقاط و شهرهای دیگر نیز گسترش یافت و مردم خارج از محدوده دانشگاه ها و خوابگاه های دانشجویی را نیز درگیر اعتراضات کرد.

۱۸ تیرماه ۷۸، گرچه در کمتر از ۲ سال از به قدرت رسیدن خاتمی رئیس جمهور اصلاح طلبان به وقوع پیوست، اما دقیقاً نقطه شروعی برای سرخوردگی عمومی از اصلاح طلبان و امکان وقوع جزئی ترین رفرم ها توسط ایشان و در چارچوب های حاکمیت سرمایه داری اسلامی بود، به ویژه این که کمتر از یک سال از وقوع قتل های زنجیره ای گذشته بود.

اعتراضات رادیکال مقطع ۱۸ تیر ۷۸ بیش از چند روز به درازا نکشید و به یاری خود اصلاح طلبان و بازوهای اجرایی آن ها در دانشگاه ها که دفتر تحکیم وحدت و انجمن های اسلامی بود به انحراف کشیده شد و خاموش گردید تا برای همه روشن شود که مرزهای محافظه کاران و اصلاح طلبان در این کشور تا چه حد مخدوش است و به اساس ضرورت های حاکم بر منافع مشترک ایشان، چرا جماعت اصلاح طلب و دیگر ایادی درون یا بیرون از حاکمیت ایشان، نمی توانند سردمداران خواست آزادی و برابری باشند.

اکنون بیش از یک سال است که از مبارزات رادیکال مردم آزادی خواه می گذرد و اصلاح طلبان بار دیگر تلاشی مذبحخانه نمودند که مردم را برای تأمین منافعشان به دنباله های خود بدل نمایند اما درست از همان روزهای نخست پس از نمایش انتخابات ریاست جمهوری، انبوه مردم معترض و به جان آمده، اصلاح طلبان را نیز غافلگیر کردند و این بار این اصلاح طلبان بودند که به ناچار از اعتراضات پیوسته مردم پیروی کردند و با این حال در برهه های

مختلف و با ابزارهای گوناگون کوشیدند که اعتراضات و مبارزات مردم را کانالیزه کرده، محدود و خاموش کنند اما هرچه زمان گذشت، این مبارزات عمیق تر و رادیکال تر گردید و به تدریج از توهم ها نسبت به فرمیست ها کاسته شد.

اکنون دور جدیدی از مبارزات آغاز شده است که دیگر هم خوانی با حضور بلاواسطه مردم در خیابان ها به عنوان تنها شکل بروز اعتراضات و پیگیری مبارزات ندارد. از اول ماه مه امسال طبقه کارگر ایران به عنوان کلیدی ترین نیروی اجتماعی برای پیشبرد مبارزات عمومی جاری وارد عرصه مبارزه ای آگاهانه گردید تا اعتراضات و مبارزات پراکنده کارگران، و حضور بی انسجام آن ها در مبارزات خیابانی، بی شکل و بی افق نماند. دور جدید مبارزه، تنها با سازمان یابی نیروهای معترض اجتماعی معنا دارد که در این بین سازمان یابی کارگران، به ویژه با توجه به شرایط دهشتناک اقتصادی در سال جاری، اهمیتی ستراتیژیک و تعیین کننده دارد. اکنون دیگر برای همه روشن است که مبارزه در عرصه خیابان ها بدون سازمان یافتگی نیروهای مبارز، بی معناست و بدون سازمان یافتگی طبقه کارگر و بی آن که این طبقه پرچمدار و رهبر این مبارزات باشد، به راحتی قابل برگشت و عقب نشینی خواهد بود.

۱۸ تیرماه سمبل عبور از اصلاح طلبی است و جنبش رادیکال دانشجویی نیز در این برهه باید رسالت افشای فرمیست ها و فریاد «نه!» به آن ها را بر دوش بگیرد و به خوبی به انجام برساند و بیش از پیش ضربانش را با نبض جنبش پیشرو کارگری هماهنگ نماید.

پیروز باد مبارزات رادیکال و پیشرو جنبش دانشجویی!

زنده باد مبارزات، اتحاد و مقاومت توده های مردم!

گسترده باد اعتراضات و اعتصابات مردمی به رهبری طبقه کارگر و متحدین آن!

دانشجویان سوسیالیست دانشگاه های ایران

اتحاد دانشجویان ضد فاشیست ایران

گروه گفتمان چپ

نشریه اعتصاب

۱۷ تیر ۱۳۸۹